

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα ἕξ,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καί τι θὰ μᾶς τρέξῃ.

μὲν τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
ν' ἔγω ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίῃ.	Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί	— δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
μὴτὰς θὰ δέγωμαι	— διότι τοὺς ἀνέχομαι	Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι	— μὲ κανένα κανονιέρη
ἀ'στὰς Ἐπαρίας	— καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,	κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς	— δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
καίρου πτωχείας	— τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.	Γράμματα καὶ συνδρομαί	— ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
μὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,	Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα	— κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Ὁκτῶ τοῦ Νοεμβρίου...διάλυσις βουλῆς
κι' εὐδαίμονες ἡμέραι φαιδρότητας πολλῆς.

Σκράντα δύο κι' ἑκατό,
καὶ κλαίω καὶ χειροκροτῶ.

Ζήτ' ὁ βασιλεὺς μας, ζήτω,
κι' ἡ βουλή διαλυθῆτω

ἄθισα περίλυπος εἰς τῆς βουλῆς τὰς θύρας
ἀνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνύψωσα τὰς χεῖρας,
κερῶς ἐθρήνυσα ὡς τὸν Ἰερεμίαν
τὴν ἀπροσδόκητον τοῦ ἔθνους τρικυμίαν,
γύρω μου ἤχῳ ἀντιλαλεῖ
κατὰ καλὰ καθούμενα μᾶς φεύγει κι' ἡ βουλή.

Καὶ ἀφρισμένος ἔσυρα τὴν μελανὴν μας κόμην,
καὶ τὸ κεφάλι μου κτυπῶν ἐσυλλογίσθη μόνος
πῶς ἴσως καὶ ὁ Τσάμπερλαιν τοιαύτην εἶχε γνώμην
κι' ἴσως αὐτὴν τὴν γνώμην τοῦ ἠσπάσθη καὶ ὁ θρόνος.
Πλὴν ἴσως ν' ἀπεφάσισε κι' ὁ βασιλεὺς μας πλέον
νὰ γίνῃ βασιλεὺς σωστὸς καὶ τύπος βασιλέων.

ἔκουσα τὰ στόματα τοῦ πατριώτου κόσμου
καὶ ἀναθέματα νὰ ἐκστομοῦν ἐμπρὸς μου,
ἴσως μονάχος μου ἐν ἀπορίᾳ τόσῃ
καὶ πῶς διάλυσιν ὁ βασιλεὺς νὰ δώσῃ.
Ὅ μὲν κι' αἱ δὲ μ' ἀπήντησαν μὲ χέρια σταυρωμένα:
«Ὁλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα».

Πλὴν ἴσως καὶ τοῦ ἔθνους μας ἡ δόξα τὸ ἀπῆτει.
καὶ ἂν τῆς Κούτρας ἔβγαζαν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα.
μέσα 'στὴ λάσπη θάπεφτε τοῦ Ἑλλήνος ἡ μύτη
κι' ὁ Ἕλληνας θὰ ἐγένετο τοῦ κόσμου ἡ τζορτζίνα.
Πλὴν ἴσως κι' ἄλλοι φαίνεται πῶς θὰ ὑπάρχουν λόγοι,
ὅπου δὲν γίνονται γνωστοὶ σ' ἐμᾶς τὸ σκυλογί.

ἄθισως ἀνεπολησα μὲ πόνον καὶ ὀδύνην
βασιλέως τὴν γνωστὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην,
ὅτ' ὀσπῆτι ἔκαμε τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ τοῦ
Δεληγιάννης ἐγένεν ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του.
ἔβω φρενῶν ἀνέκραξα ὡς ὁ Ζυγομαλάς
καί τι τεκταίνεται 'στὴ ράχη σου, Ἕλλάς.

Κι' ἐκάθισα περίλυπος πρὸ τοῦ βουλευτηρίου
καὶ εἶδα βουλευτῶν μορφὰς ὡς εἶδος σουδαρίου,
καὶ εἶδα νὰ δαγκάνωνται οἱ τόσοι πατριῶται
καὶ τὰς περιφερείας των νὰ ξύνουν πότε πότε.
Καὶ τέλος πάντων ἔσκουξα «ὁ βασιλεὺς μας ζήτω,
καὶ ἡ ἐπάρατος βουλή εὐθὺς διαλυθῆτω».